

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 23CoCsp/50/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8219202289
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Kovaľová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8219202289.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Kovaľovej a sudcov JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Antónie Kandravej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený: Advokátska kancelária Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: E. A., V.. XX.XX.XXXX, A. XXX, XXX XX H., o zaplatenie 303,98 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 1Csp/90/2019-104 zo dňa 28. augusta 2020, takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Stranám sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol a stranám nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil okrem iného ustanovením § 177 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 3, ods. 4, § 297 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“), § 261 ods. 3 písm. d), § 273 ods. 1, § 497, § 499 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, § 39, § 52, § 524, § 526 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 3 odsek 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, § 92ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách účinného v čase postúpenia pohľadávky (ďalej len „zákon o bankách“), čl. 3 ods. 1, ods. 2, ods. 3, čl. 5, čl. 6 ods. 1, čl. 7 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993.

3. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že medzi žalovanou a Slovenskou sporiteľňou, a.s. (ďalej len „SLSP, a.s.“) bola uzatvorená zmluva o osobnom účte R. dňa 25.5.2015, predmetom ktorej bolo poskytnutie osobného účtu pre žalovanú, vydanie platobnej karty, poskytovanie elektronických služieb, poskytnutie povoleného prečerpania na účte, vedenie účtu sporenia bankou. Súčasťou zmluvy sú Všeobecné obchodné podmienky SLSP, a.s., Produktové obchodné podmienky pre kreditné karty a povolené prečerpania SLSP, a.s., Sadzobník, podmienky určené zverejnením. Zároveň bola uzavretá zmluva o povolenom prečerpaní (spotrebiteľský úver) s podmienkami: výška povoleného prečerpania 300 eur, úroková sadzba 18,90 % p.a., premenlivá, splatnosť úrokov mesačne, platnosť do 17.11.2061, odplata 18,90 % p.a..

4. Žalobca súdu predložil aj zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 17.12.2018 a prílohu zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej medzi postupcom SLSP, a.s. a postupníkom - žalobcom, predmetom

ktorej bola aj pohľadávka voči žalovanej v sume 482,95 eur, omeškanie 864 dní, výška poslednej úhrady 3,30 eur dňa 25.1.2018.

5. Z oznámenia o postúpení pohľadávok zo dňa 3.1.2019 vyplýva, že SLSP, a.s. ako postupca postúpila pohľadávku voči žalovanej, ktorá tvorí predmet tohto konania na žalobcu ako postupníka zmluvou o postúpení pohľadávok. Dôkaz o doručovaní oznámenia žalovanej súdu predložený nebol. Pokusom o zmier zo dňa 31.5.2019 žalobca vyzval žalovanú na zaplatenie sumy 489,82 eur do 7.6.2019 (podané na pošte na doručovanie dňa 3.6.2019).

6. Podaním zo dňa 17.10.2016 pôvodný veriteľ mal oznámiť žalovanej, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky banky k 30.9.2016 v sume 45,72 eur s prísl.. Vyzval ju na zaplatenie v lehote 15 dní odo dňa doručenia výzvy. Dôkaz o doručovaní výzvy žalovanej súdu predložený nebol.

7. Podaním zo dňa 13.10.2017 pôvodný veriteľ mal oznámiť žalovanej výpoveď zmluvy o povolenom prečerpaní a to s účinnosťou ku dňu uplynutia výpovednej doby a vyhlásil mimoriadnu splatnosť prečerpania. Výpovedná doba je 2 mesiace odo dňa doručenia výpovede. Výška dlhu je 442,27 eur. Zároveň ju vyzval na plnenie dlhu. Dôkaz o doručovaní podania žalovanej súdu predložený nebol. Podaním zo dňa 25.1.2018 pôvodný veriteľ oznámil žalovanej odstúpenie od zmluvy o vedení účtu, pričom dlh je 465,33 eur a vyzval ju na zaplatenie dlhu v lehote 7 dní. Dôkaz o doručovaní podania žalovanej súdu predložený nebol.

8. Podaním zo dňa 12.9.2018 pôvodný veriteľ mal oznámiť žalovanej, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky banky k 12.9.2018 v sume 476,96 eur s prísl. z dôvodu, že banka vyhlásila mimoriadnu splatnosť pohľadávky, čím sa stala splatnou v celom rozsahu. Vyzval ju na zaplatenie dlhu. Dôkaz o doručovaní výzvy žalovanej súdu predložený nebol.

9. Výzvou súdu zo dňa 28.4.2020, č.k. 1Csp/90/2019-74 bol žalobca vyzvaný na predloženie výzvy banky k úhrade dlhu pred postúpením pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách vrátane dôkazu o jej doručovaní a doplnenia návrhu vo vzťahu k špecifikácii žalovaného nároku a splatnosti celého dlhu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

10. Žalobca súdu preukázal len doručovanie žalovanej pri pokuse o zmier zo dňa 31.5.2019.

11. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že boli splnené podmienky dané § 92 ods. 8 zákona o bankách na postúpenie pohľadávky vyplývajúcej z predloženej zmluvy z veriteľa SLSP, a.s. na jeho účet, teda omeškanie dlžníka - žalovanej so zaplatením aspoň časti dlhu nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní do dňa postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve, resp. súhlas klienta na postúpenie pohľadávok. Doručenie, resp. doručovanie výzvy podľa cit. ust. súdu nebolo predložené. Nenahradí ho totiž ani predložené oznámenie o postúpení pohľadávok adresované žalovanej (aj to s nepreukázaným doručovaním), resp. argumentácia žalobcu v jeho podaniach a s poukazom na ust. zákona o bankách, či poukaz na ust. Všeobecných obchodných podmienok predchodcu žalobcu.

12. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca napriek poučeniu o dôkaznej povinnosti neuniesol dôkazné bremeno vo vzťahu preukázaniu dôvodnosti žalobou uplatneného nároku, a čo je najdôležitejšie neuniesol dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu svojej aktívnej hmotnoprávnej legitímácie. Pre nepreukázanie podmienok uvedených v § 92 ods. 8 zákona o bankách nemôže mať súd zato, že postúpenie pohľadávky voči žalovanému je účinné. Vo vzťahu k uvedenému, vo vzťahu k žalovanému nemôže byť postúpenie pohľadávky v tomto štádiu (bez preukázania splnenia zákonných podmienok) platným právnym úkonom pre rozpor so zákonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, pričom dochádza k porušeniu ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, v dôsledku čoho žalobca nemôže byť nositeľom tvrdeného hmotného práva vyplývajúceho z predložených listinných dôkazov, t.j. nemá preukázanú aktívnu vecnú legitímáciu. Vzhľadom na zistené skutočnosti súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

13. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 odsek 1 C.s.p..

14. Proti rozsudku podal odvolanie žalobca včas. Odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p., súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; a ust. § 365 odsek 1 písm. f) C.s.p., súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a ust. § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p., rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu, alternatívne zruší rozsudok a v rozsahu zrušenia vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

15. Namietal, že ak skutkové tvrdenia sú sporné, resp. súd nemá určité skutočnosti za preukázané, potom nie sú splnené podmienky pre rozhodnutie v zmysle ustanovenia § 297 písm. b) C.s.p., t.j. bez nariadenia pojednávania. Rozhodnutie súdu je teda podľa názoru žalobcu nesprávne, resp. vychádza z nesprávneho procesného postupu. Je zrejmé, že súd nie je povinný žalobcu vyzývať na doplnenie dokazovania, avšak zároveň treba rešpektovať zákonné ustanovenia a nie je možné vo veci rozhodnúť a žalobu zamietnuť bez toho, aby súd nenariadil vo veci pojednávanie, na ktorom je možné doplniť dokazovanie zo strany oboch strán sporu.

16. Žalobca má za to, že v danom konaní súd nevyslovil svoje predbežné právne posúdenie veci, neprezentoval pred stranami žiadnu skutočnosť ako spornú, čím nevytvoril zákonný priestor na doplnenie dôkazov (§ 182 ods. 2 C.s.p.). Na základe toho súd odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom.

17. Podľa názoru žalobcu v konaní bolo preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách ukladá. Žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (žalovaná bola v zmysle prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok ku dňu postúpenia pohľadávky v nepretržitom omeškaní po dobu 864 dní) a zároveň bola postupcom opakovane vyzvaná na úhradu svojho peňažného záväzku, a to výzvami zo dňa 17.10.2016 a 12.09.2018 ako aj podaním zo dňa 13.10.2017 označeným ako „Výpoveď Zmluvy“ a podaním zo dňa 25.01.2018 označeným ako „Odstúpenie od Zmluvy“. Žalobca teda v konaní tvrdil (a naďalej tvrdí), že žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo preukázané, že žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách.

18. Pokiaľ ide o otázku aktívnej legitímácie žalobcu - predmetnú skutočnosť žalobca preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. Splnenie podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách žalobca v konaní preukázal prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok, platobnou históriou úveru a výzvami postupcu.

19. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadrila.

20. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 C.s.p.), vzhľadom na včas podané odvolanie, preskúmal rozhodnutie v jeho napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

21. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

22. Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia je potrebné poukázať na skutočnosť, podľa ktorej Slovenská sporiteľňa, a.s., dňa 25.05.2015 uzatvorila so žalovanou zmluvu o osobnom účte R. a

Zmluvu o povolenom prečerpaní. Išlo o úver spotrebiteľský, ktorého úprava v čase uzatvorenia zmluvy bola obsiahnutá v zákone č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

23. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Úver poskytnutý právnym predchodcom žalobcu túto charakteristiku spĺňa. Súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere boli bez akýchkoľvek pochybností Všeobecné obchodné podmienky, ktoré žalovaná ovplyvniť nemohla, nakoľko boli už vopred pripravené pre veľký počet spotrebiteľov.

24. Pre posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku bolo potrebné zaoberať sa otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní. Vecnou legitímáciou sa rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, podľa ktorého účastník je subjektom práva (povinnosti), ktoré je predmetom konania.

25. V danom prípade zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 17.12.2018 Slovenská sporiteľňa, a.s., postúpila na žalobcu pohľadávku uplatňovanú v tomto konaní. Postúpenie pohľadávky vo všeobecnosti upravuje Občiansky zákonník v ustanovení § 524 a nasl. V prejednávanej veci postupom bola banka, a preto pri rozhodovaní sa musela zohľadniť i špeciálna úprava postúpenia pohľadávky obsiahnutá v zákone č. 483/2001 Z.z. o bankách.

26. Podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

27. V tomto ustanovení zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách ako špeciálny právny predpis upravoval osobitný postup pri postúpení pohľadávky inej osobe a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Zákonnými podmienkami pre takéto postúpenie boli existencia splatnej pohľadávky, písomná výzva k zaplateniu a dlžníkove omeškanie so splnením trvajúce nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní.

28. Čo sa týka podmienky písomnej výzvy, pre jej splnenie bolo nevyhnutné, aby písomná výzva sa dostala do dispozičnej sféry dlžníka. Nestačilo teda len písomnú výzvu vyhotoviť, ale ju aj odoslať a doručiť dlžníkovi. V súvislosti s písomnými výzvami zo dňa 17.10.2016 (č.l. 44 spisu), 12.09.2018 (č.l. 45 spisu) je potrebné dodať, že vo vzťahu k týmto listinám nebolo preukázané ich doručenie žalovanej zo strany Slovenskej sporiteľne, a.s.. V konaní nebolo preukázané doručenie žalovanej ani oznámenie o mimoriadnej splatnosti povoleného prečerpania zo dňa 13.10.2017 (č.l.18 spisu) a odstúpenie od zmluvy zo dňa 25.01.2018 (č.l. 19 spisu). Z obsahu spisu vyplýva, že ani Oznámenie o postúpení pohľadávky podľa § 526 a nasl. Občianskeho zákonníka zo dňa 3.1.2019 nebolo doručené do dispozičnej sféry žalovanej. Súd prvej inštancie Uznesením zo dňa 28.04.2020 sp. zn. 1Csp/90/2019-74 vyzval žalobcu, aby v lehote desať dní od doručenia tohto uznesenia svoje podanie doplnil okrem iného o dôkazy, na ktoré sa odvoláva a ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže pripojiť bez svojej viny, ktoré je vhodné označiť, najmä o dôkaz o preukázaní splnenia podmienok splatnosti celého dlhu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a vrátane preukázania zaslania písomnej výzvy banky žalovanému zaslanú v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách pred postúpením pohľadávky vrátane dôkazu o jej doručení. Žalobca aj napriek výzve súdu prvej inštancie dôkazy o doručovaní týchto písomností nedoložil.

29. Pre platnosť zmluvy ako právneho úkonu je právne významný moment, kedy tento právny úkon bol urobený. Ak zmluva o postúpení pohľadávok v čase jej uzatvárania nespĺňala náležitosti vyžadované

ustanovením § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, išlo o neplatný právny úkon odporujúci zákonu. Neplatnosť podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka je neplatnosťou absolútnou, čo znamená, že právny úkon takouto absolútnou neplatnosťou postihnutý, nemá za následok vznik, zmenu alebo zánik práv a povinností. Absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva priamo zo zákona a pôsobí od začiatku voči každému. Ak v ustanovení § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, sa hovorí o omeškaní so splnením čo len časti peňažného záväzku dlžníka, za predpokladu nevyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, týmto peňažným záväzkom môže byť iba dlh vzniknutý neuhradením už splatných splátok, nakoľko s ďalšími splátkami splatnými v budúcnosti nemôže byť dlžník v omeškaní. Pokiaľ v ďalšej časti tohto ustanovenia sa hovorí o pohľadávke zodpovedajúcej tomuto peňažnému záväzku, je zrejmé, že ide o peňažný záväzok vzniknutý z doposiaľ neuhradených splatných splátok.

30. Vo všeobecnosti platí, že postúpenie pohľadávky spočíva v tom, že do existujúceho záväzku namiesto doterajšieho veriteľa vstúpi nový veriteľ, čiže dochádza k zmene v osobe veriteľa. Táto zmena sa nedotýka práv, ani povinností dlžníka vyplývajúcich pre neho zo záväzku, a preto sa na platnosť zmluvy o postúpení nevyžaduje súhlas dlžníka. Zámerom právnej úpravy postúpenia pohľadávky je zabrániť tomu, aby postúpením pohľadávky došlo k zhoršeniu právneho postavenia dlžníka. Za týmto účelom sa mu zachovávajú všetky námietky proti postúpenej pohľadávke a rovnako aj možnosť namietat voči tejto pohľadávke svoje vzájomné pohľadávky. Následky postúpenia sa tak predovšetkým prejavujú v právnom postavení postupcu, ktorý stráca postúpenú pohľadávku so všetkým príslušenstvom i právami s ňou spojenými. Postupník sa na základe postúpenia pohľadávky stane veriteľom namiesto postupcu a pohľadávku nadobudne so všetkými právami, ktoré sú s ňou spojené. Keďže ide o významnú zmenu v osobe veriteľa, ustanovuje Občiansky zákonník pre postúpenie pohľadávky písomnú formu a zároveň ustanovuje, ktoré pohľadávky nie sú spôsobilým predmetom postúpenia. Osobitné predpisy môžu upravovať postúpenie pohľadávok v špecifických prípadoch odlišne, resp. môžu upravovať osobitné podmienky, ktorých splnenie je na platné postúpenie potrebné.

31. V zmysle dôvodovej správy k zákonu o bankách, mal zákonodarca úpravou obsiahnutou v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Uvedené ustanovenie malo banku motivovať k tomu, aby podnikla určité kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nespĺcaní úveru dlžníkom a nemala by len počas celého trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania a rôzne iné sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Takéto správanie banky nespĺňa požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa. Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou, táto kedykoľvek počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napr. nepodlieha dozoru a dohľadu Národnej banky Slovenska. Takéto konanie banky by sa priechilo účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou.

32. Základným právnym problémom v danej veci je otázka platnosti, či neplatnosti právneho úkonu postúpenia pohľadávky podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka. Teda, či podmienky pre postúpenie pohľadávky banky bez súhlasu žalovanej na tretiu osobu, ktorá nie je bankou podľa ustanovenia § 92 ods. 8 veta prvá Zákona o bankách, musia byť splnené, aby došlo k platnému postúpeniu pohľadávky banky voči žalovanej na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok, alebo v prípade ich nedodržania, prichádza sankcia v podobe absolútnej neplatnosti právneho úkonu postúpenia. Rozhodujúcou okolnosťou v prejednávacom prípade je to, že ide o spotrebiteľský spor vyplývajúci z pohľadávky banky zo spotrebiteľského úveru. Ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) sú preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a následné dlžníkově nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia, čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva, aby nedošlo k jeho porušeniu. Uvedené spolu úzko súvisí, avšak vzájomne sa nevylyčuje.

33. Podľa ustanovenia § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

34. Za predpokladu nesplnenia podmienok podľa ustanovenia § 92 ods. 8 veta prvá zákona o bankách, pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, išlo by o postúpenie v rozpore so zákonom, a to zákonom o bankách, kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle ustanovenia § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka vylúčené. Išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka.

35. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práv klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon. Uvedený záver priamo vyplýva z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24.04.2018 vydaného vo veci 1Cdo 147/2017, ktorý bol publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako rozhodnutie č. 60.

36. Keďže na žalobcu nebola platne postúpená pohľadávka uplatňovaná v konaní, súd prvej inštancie správne postupoval, ak žalobu z dôvodu nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobcu zamietol.

37. Vo vzťahu k námietke k nesprávnemu procesnému postupu súdu prvej inštancie v tom smere, že ak skutkové tvrdenia sú sporné, resp. súd nemá určité skutočnosti za preukázané, potom nie sú splnené podmienky pre rozhodnutie v zmysle ustanovenia § 297 písm. b) C.s.p. t.j. bez nariadenia pojednávania je potrebné uviesť, že vo veci sa nedá stotožniť s tvrdením žalobcu.

38. Podľa názoru odvolateľa súd prvej inštancie nedodržaním postupu podľa § 181 ods. 2 C.s.p. účastníkovi konania postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom. K predmetnej námietke odvolací súd uvádza, že ju nepovažuje za dôvodnú z nasledovných dôvodov. K problematike porušenia práva na spravodlivý súdny proces vyjadrila názor tak právna veda ako i judikatúra súdov, na ktorú odvolací súd poukazuje: „Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (porovnaj IV. ÚS 252/04) „Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi „(porovnaj I. ÚS 50/04). „Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania“ (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03) (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23. 11. 2010, sp. zn. 5 Cdo 218/2010).

39. Hodnotenie dôkazov upravuje Civilný sporový poriadok v ustanovení § 191. Podľa tohto ustanovenia dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

40. Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Každý vykonaný dôkaz môže byť prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany spochybnený tým, že sa pripúšťa dôkaz opaku dokazovanej skutočnosti. Inak povedané, žiaden dôkaz nedisponuje predpísanou legálnou silou, ktorá by nepripúšťala dôkaz svojho opaku.

41. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou sporu v opačnom procesnom postavení, než je strana sporu, ktorá nesplnila alebo nedostatočne splnila svoju dôkaznú povinnosť. Splnenie dôkaznej povinnosti neznamená automaticky unesenie dôkazného bremena. Dôkazným bremenom v spojitosti s dôkaznou povinnosťou sa rozumie

zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. V praxi môžu navrhnuté dôkazy vyznieť ako nepoužiteľné zdroje informácií vo vzťahu k uplatnenej súdnej ochrane bez zreteľa na procesné postavenie strany sporu. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonajú všetky navrhnuté dôkazy a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. V takom prípade musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad pričíta tej strane, na ktorej predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t. j. zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva.

42. V prejednávanej veci súd prvej inštancie uznesením zo dňa 28.04.2020 sp. zn. 1Csp/90/2019-74 vyzval žalobcu, aby doplnil najmä dôkazy o preukázaní splnenia podmienok splatnosti celého dlhu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a vrátane preukázania zaslania písomnej výzvy banky žalovanej zaslanú v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách pred postúpením pohľadávky vrátane dôkazu o jej doručení. Napriek výzve súdu žalobca zastúpený právnym zástupcom tieto dôkazy nedoložil, pričom žalobca si musel byť vedomý skutočnosti, že práve preukázanie doručenia výzvy banky žalovanej do dispozičnej sféry žalovanej je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky dané v ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 C.s.p. jasne a výstižne vysvetlil ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Myšlienkový postup konajúceho súdu pri rozhodovaní o uplatnenom nároku bol logicky zdôvodnený, a preto záver o neplatnosti postúpenia pohľadávky vo vykonanom dokazovaní je presvedčivý.

43. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol právne dôvody, pre ktoré žalobe nevyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces. (Pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.11.2010, sp. zn. 5 Cdo 218/2010, uznesenie Ústavného súdu SR z 08.06.2006, I. ÚS 188/06).

44. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 C.s.p. rozsudok ako vecne správny potvrdil.

45. O trovách odvolacieho konania rozhodol v súlade s ustanovením § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 C.s.p.. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že úspešnej žalovanej v súvislosti s odvolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

46. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 C.s.p. v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).